RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 68.247 van 23 september 1997
in de zaak A. 73.630/XII-23.

In zake : de n.v. Belgian Oil Services,
die woonplaats kiest bij
Advocaat C. DE WOLF,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Tervurenlaan 268A

tegen :

1. het Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen,
2. de stad Antwerpen,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat D. D'HOOGHE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertstraat 47-51.

tussenkomende partij :

de c.v. BRABO,
die woonplaats kiest bij
Advocaten E. VAN der MUSSELE en
Y. VANDEN BOSCH,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Justitiestraat 18A.

DE VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. Belgian Oil Services op 24 april 1997 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van "de beslissing van 30 oktober 1996 van de stad Antwerpen, tot gunning en toewijzing aan de c.v. Brabo van de aannemingsopdracht van levering en diensten omschreven in het bestek nr. 8470 'betreffende het rein houden van het dokwater met behulp van de stedelijke Oliezuiger II, op rechteroever', medegedeeld aan de c.v. Brabo bij gunningsbrief van 20 november 1996";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. STEVENS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 27 juni 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 september 1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. DE WOLF, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat D. D'HOOGHE, die verschijnt voor de verwerende partijen, en van Advocaat E. VAN der MUSSELE, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Adjunct-auditeur L. VERMEIRE, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 27 mei 1997;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de c.v. BRABO met een verzoekschrift van 5 juni 1997 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat deze tussenkomst wordt toegestaan;

1. Overwegende dat met een verzoekschrift van 19 maart 1997 verzoekster de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gevorderd heeft van de beslissing die zij nu bestrijdt met een gewone vordering tot

schorsing; dat bij arrest nr. 66.080 van 25 april 1997 de Raad die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen heeft;

Overwegende dat niets er zich onvoorwaardelijk tegen verzet dat een verzoekende partij wier vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen, nadien een gewone vordering tot schorsing instelt; dat het echter wel zo is dat het antwoord op de vraag of zij dat ontvankelijk kan doen, afhangt van de reden waarom haar vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen;

Overwegende dat hetgeen wettigt dat een verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instelt en niet een gewone vordering tot schorsing, het gevaar is dat de toewijzing van de laatstgenoemde vordering te laat zou komen om het nadeel waaraan de verzoekende partij zoekt te ontkomen, op te vangen; dat wanneer de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verwerpt alleen omdat niet bewezen is dat dit gevaar voorhanden is, het arrest van de Raad het instellen van een gewone vordering tot schorsing niet in de weg staat : de Raad heeft dan enkel vastgesteld dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel waardoor de verzoekende partij beweert bedreigd te zijn, niet bij uiterst dringende noodzakelijkheid opgevangen moet worden, hij heeft zich niet over de realiteit van dat moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitgesproken; dat een zodanig verwerpingsarrest trouwens niet noodzakelijk uitwijst dat de verzoeker lichtzinnig zijn vordering heeft ingesteld, dat deze gewoon niet overtuigend genoeg geweest kan zijn;

Overwegende te dezen dat zoals gezegd de Raad verzoeksters vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de nu opnieuw bestreden

beslissing bij zijn arrest nr. 66.080 van 25 april 1997 verworpen heeft; dat die verwerping echter niet is gebaseerd op de overweging dat niet bewezen is dat er uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is; dat de Raad de vordering heeft verworpen bij gebrek aan ernstige annulatiemiddelen;

Overwegende dat het verzoekster zelf is die de ontstentenis van uiterst dringende noodzakelijkheid vaststelt; dat zij immers met haar nu aan de orde zijnde vordering bekent dat er geen uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden was; dat een schorsing immers niet tegelijk uiterst dringend kan zijn en niet uiterst dringend; dat het wel kan dat de omstandigheden die de uiterst dringende noodzakelijkheid schiepen, wegvallen, wat een reden voor de verzoeker kan zijn om afstand te doen van zijn vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid; dat te dezen verzoekster echter niet stelt, laat staan aantoont dat, na wel uiterst dringend te zijn geweest, de schorsing dat nu niet meer is;

Overwegende dat de conclusie uit het vorenstaande is dat moet worden aangenomen dat verzoekster haar vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingesteld wetende dat er geen uiterst dringende noodzakelijkheid was;

Overwegende dat verzoekster dan ook slecht geplaatst is om ter zitting het instellen van haar nieuwe vordering te verantwoorden met verwijzing naar het summiere van de procedure voor de behandeling van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, om er zich met name over te beklagen dat in die procedure de verzoeker het administratief dossier niet vooraf kan inzien, dat er geen verslag van het Auditoraat is, en evenmin een verweernota van de verwerende partijen, dat voor het uitwerken en het

detecteren van annulatiemiddelen weinig tijd is; dat als iemand zich kan beklagen over het summiere van bedoelde procedure, het de verwerende partijen van de verzoeker zijn, die hij immers door het aanwenden van die procedure uitermate beperkt in de uitoefening van hun recht van verdediging; dat ook de Raad van State zelf de verzoeker kan verwijten zonder reden de normale werking van de Raad te hebben verstoord, ten detrimente van de behandeling van andere bij de Raad aanhangige gedingen;

Overwegende dat bij gebrek aan geldig excuus vanwege verzoekster om de schorsingsprocedure over te doen, haar vordering wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de c.v. BRABO in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig september 1900 zevenennegentig, door :

de H. J. BORRET, kamervoorzitter,
Mevr. S. DOMS, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. DOMS. **J. BORRET.**